

7. Ο ΙΗΣΟΥΣ, ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Εδάφιο μνήμης: «Και εγώ σας λέγω, Αιτείτε, και θέλει σας δοθή· ζητείτε, και θέλετε ευρεί, κρούετε, και θέλει σας ανοιχθή. Διότι πας ο αιτών λαμβάνει, και ο ζητών ευρίσκει, και εις τον κρούοντα θέλει ανοιχθή.» Λουκά 11/ια' 9,10.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 2/β' 25-32, Ιωάν. 16/ις' 5-7, Λουκά 23/κγ' 46, Λουκά 11/ια' 1-4, Ματθ. 7/ζ' 21-23, Λουκά 11/ια' 9-13.

Από όλα τα Ευαγγέλια, ο Λουκάς μιλάει περισσότερο για τη σχέση του Ιησού με το Άγιο Πνεύμα. Ενώ ο Ματθαίος αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα 12 φορές και ο Μάρκος έξι, ο Λουκάς έχει 17 αναφορές στο ευαγγέλιο και 57 στις Πράξεις. Από τη σύλληψη του Ιησού (Λουκά 1/α' 35) μέχρι τις οδηγίες που άφησε για την εδραίωση της παγκόσμιας αποστολής Του (Λουκά 24/κδ' 44-49), ο Λουκάς βλέπει μία λειτουργική σχέση μεταξύ του Ιησού και του Αγίου Πνεύματος. Η σχέση αυτή είναι βασική για την κατανόηση της διακονίας του Σωτήρα μας. Παρομοίως, ο Λουκάς αναφέρεται στο βασικό ρόλο που έπαιξε η προσευχή στη ζωή και στην διακονία του Ιησού. Κατά πάντα Θεός, Ίσος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς ως άνθρωπος μας άφησε παράδειγμα για προσευχή.

Εάν ο Ιησούς θεώρησε ότι είχε ανάγκη για προσευχή, πόσο μάλλον εμείς! «Χωρίς συνεχή προσευχή και συνετή επαγρύπνηση, διατρέχουμε τον κίνδυνο να γίνουμε αμελείς και να παρεκτραπούμε από τον ίδιο δρόμο. Ο εχθρός προσπαθεί διαρκώς να φράξει το δρόμο προς το θρόνο του ελέους για να μην μπορέσουμε με πίστη και θερμή παράκληση να λάβουμε δύναμη και χάρη για να αντισταθούμε στον πειρασμό.» Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 76.

Κυριακή 10 Μαΐου

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ως Εθνικός προσήλυτος και σύντροφος του απόστολου Παύλου στα ιεραποστολικά ταξίδια, ο Λουκάς αντιλήφθηκε το Θεϊκό θαύμα που προκλήθηκε και καθοδηγήθηκε από το Άγιο Πνεύμα, από την ενσάρκωση του Ιησού μέχρι την ανάληψή Του και την εξάπλωση της εκκλησίας. Με τις συνεχείς αναφορές του στο Άγιο Πνεύμα, ο Λουκάς τονίζει ότι στη ζωή του Ιησού φανερώνεται όλη η Θεότητα να εργάζεται για την σωτηρία (Λουκά 3/γ' 21,22).

Τι μας λένε τα παρακάτω εδάφια για το ρόλο του Αγίου Πνεύματος στην ενσάρκωση του Χριστού; Λουκά 1/α' 35, 41, 2/β' 25-32.

.....

.....

.....

Η αποστολή του Ιησού ξεκίνησε με διάφορες αναφορές στο Άγιο Πνεύμα. Σύμφωνα με τον Λουκά, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε ότι εκείνος βάπτιζε με νερό, αλλά ο Ερχόμενος θα βάπτιζε με Άγιο Πνεύμα (Λουκά 3/γ' 16). Στη βάπτιση του Ιησού, τόσο ο Πατέρας όσο και το Άγιο Πνεύμα επιβεβαίωσαν την αυθεντικότητα της λυτρωτικής Του αποστολής. Ο Θεός Πατέρας δήλωσε ότι ο Χριστός είναι ο Υιός Του ο Αγαπητός που ήρθε να λυτρώσει την ανθρωπότητα, ενώ το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε πάνω Του σε μορφή περιστεριού (Λουκά 3/γ' 21,22). Από τότε ο Ιησούς ήταν «πλήρης Πνεύματος Αγίου» (Λουκά 4/δ' 1) και έτοιμος να πάει στην έρημο, για να ξεκινήσει τη διακονία Του (Λουκά 4/δ' 14).

Το κήρυγμά Του στη Ναζαρέτ ήταν μία Μεσσιανική προφητεία για τον Ίδιο από τον προφήτη Ησαΐα: «Πνεύμα Κυρίου είναι επ' εμέ» (εδ. 18). Το Άγιο Πνεύμα ήταν ο στενός Του σύντροφος, η δύναμή Του, η παρουσία Του στους ακολούθους Του όταν ο Ιησούς δεν θα ήταν πλέον μαζί τους (Ιωάν. 16/ις' 5-7). Και όχι μόνο αυτό, ο Ιησούς υποσχέθηκε ότι ο Θεός θα δώσει Άγιο Πνεύμα σε όσους το ζητούν (Λουκά 11/ια' 13). Το Άγιο Πνεύμα που συνέδεε τον Ιησού με τον Πατέρα και το σχέδιο της σωτηρίας είναι που θα ενδυναμώσει και τους πιστούς στο ταξίδι της πίστης τους. Επομένως, το Άγιο Πνεύμα είναι απαραίτητο για την Χριστιανική ζωή: γι' αυτό άλλωστε και η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος είναι και η ασυγχώρητη αμαρτία (Λουκά 12/ιβ' 10).

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους τρόπους μπορούμε να ανοιχτούμε στην καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος; Πώς μπορούμε να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μη σκληρύνουμε με τις επιλογές μας την καρδιά μας στις εκκλήσεις Του;

Η ΖΩΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Στο Λουκά βρίσκουμε καταγεγραμμένες ορισμένες από τις προσευχές του Ιησού. Προσέξτε τα παρακάτω περιστατικά που δείχνουν τον Ιησού να προσεύχεται σε σημαντικές στιγμές της ζωής Του.

1. Ο Ιησούς προσευχήθηκε στη βάπτισή Του (Λουκά 3/γ' 21). «Μία νέα και σπουδαία εποχή άρχιζε γι' Αυτόν. Τώρα έμπαινε σ' ένα ευρύτερο στάδιο, αντιμέτωπος με τα ανταγωνιστικά στοιχεία της ζωής.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 81. Δεν μπορούσε να ξεκινήσει τη δημόσια διακονία Του – η οποία θα Τον οδηγούσε στο Σταυρό – χωρίς προσευχή.

2. Ο Ιησούς προσευχήθηκε πριν την εκλογή των 12 μαθητών (Λουκά 6/ζ' 12,13). Κανένας ηγέτης δεν επιλέγει τους ακολούθους του επιπόλαια. Ο Ιησούς όμως δεν επέλεγε απλώς ακόλουθους, αλλά άτομα που θα καταλάβαιναν και θα αναγνώριζαν Τον ίδιο και την αποστολή Του. «Το έργο τους ήταν το πιο σημαντικό που έχει ανατεθεί ποτέ σε ανθρώπους και έρχεται δεύτερο μόνο μετά από το έργο του Ίδιου του Χριστού.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 261.

3. Ο Ιησούς προσευχήθηκε για τους μαθητές Του (Λουκά 9/θ' 18). Η μαθητεία απαιτεί την απόλυτη αφοσίωση στον Ιησού και κατανόηση της ταυτότητάς Του. Για να μπορέσουν οι δώδεκα μαθητές να κατανοήσουν το Ποιος ήταν, ο Ιησούς «προσήχετο καταμόνας», και έπειτα τους έθεσε την εξής σημαντική ερώτηση: «Σεις δε τίνα με λέγετε ότι είμαι;» (Λουκά 9/θ' 20).

4. Ο Ιησούς προσευχήθηκε πριν τη μεταμόρφωσή Του (Λουκά 9/θ' 28-36) και για δεύτερη φορά ακούστηκε από τον ουρανό ότι είναι ο «αγαπητός» Υιός του Θεού. Οι δοκιμασίες μέχρι εκείνη τη στιγμή, και όσες έμελλε να έρθουν, δεν μπορούσαν να αλλάξουν τη στενή σχέση μεταξύ του Πατέρα και του Υιού. Η προσευχή είχε επίσης ως αποτέλεσμα να είναι οι μαθητές «αυτόπται γενόμενοι της εκείνου μεγαλειότητας» (Β' Πέτρ. 1/α' 16).

5. Ο Ιησούς προσευχήθηκε στη Γεθσημανή (Λουκά 22/κβ' 39-46). Αυτή είναι μάλλον και η πιο σημαντική προσευχή σε όλο το σχέδιο της σωτηρίας. Εδώ έχουμε τον Σωτήρα να συνδέει τον ουρανό με τη γη θέτοντας τρεις σημαντικές αρχές: προτεραιότητα στο θέλημα και τον σκοπό του Θεού, αφοσίωση στην εκπλήρωση αυτής της προτεραιότητας ακόμη και με κίνδυνο της ζωής, και ενδυνάμωση για νίκη κατά του πειρασμού στο δρόμο για την εκπλήρωση του σκοπού του Θεού.

6. Ο Ιησούς προσευχήθηκε παραδίνοντας τη ζωή Του στα χέρια του Θεού (Λουκά 23/κγ' 46). Στα τελευταία Του λόγια στο σταυρό, «Πάτερ, εις χείρας σου παραδίδω το πνεύμα μου», ο Ιησούς μας δείχνει τον απόλυτο σκοπό της προσευχής. Στη γέννηση ή στο θάνατο, μπροστά σε φίλους ή

εχθρούς, «πλαγιάζων και εγειρόμενος» (Δευτ. 6/ς'7), η προσευχή πρέπει να είναι ο μόνιμός μας δεσμός με τον Θεό.

ΣΚΕΨΗ: Τι δείχνουν αυτά τα παραδείγματα για τη δική μας ζωή προσευχής;

Τρίτη 12 Μαΐου

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ: ΜΕΡΟΣ Α'

Διαβάστε Λουκά 11/ια' 1-4. Πώς μας βοηθάνε αυτά τα εδάφια να καταλάβουμε το πώς λειτουργεί η προσευχή;

.....
Ο Χριστός αποκαλούσε τον Θεό «Πατέρα», κάτι το οποίο συναντάμε τουλάχιστον 170 φορές στα τέσσερα Ευαγγέλια. Αποκαλώντας Τον Πατέρα μας, Τον αναγνωρίζουμε ως Πρόσωπο, ικανό να έχει στενή σχέση με τους ανθρώπους. Ο Θεός είναι όπως ένας επίγειος πατέρας προσωπικός, πραγματικός, στοργικός και περιποιητικός. Όμως είναι ο Πατέρας μας ο «εν τοις ουρανοίς». Διαφέρει από τον επίγειο πατέρα μας, γιατί είναι παντογνώστης, παντοδύναμος, πανταχού Παρών και Άγιος. Η φράση «Πάτερ ημών εν τοις ουρανοίς» μας θυμίζει ότι ο Θεός είναι Άγιος και προσωπικός, και ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι μία φιλοσοφική ιδέα, ούτε πανθεϊστική άποψη ότι τα πάντα είναι θεός.

«Αγιασθήτω το όνομά σου» (Λουκά 11/ια' 2). Εδώ έχουμε μία ακόμη υπενθύμιση της αγιοσύνης και της ιεροσύνης του Θεού. Εκείνοι που ισχυρίζονται ότι ακολουθούν τον Κύριο πρέπει να αγιάζουν το όνομά Του με λόγια και με έργα. Το να ισχυριζόμαστε ότι Τον ακολουθούμε ενώ συνεχίζουμε να αμαρτάνουμε, είναι βεβήλωση του ονόματός Του. Τα λόγια του Ιησού στον Ματθ. 7/ζ' 21-23 μπορούν να μας βοηθήσουν καταλάβουμε καλύτερα τι σημαίνει να αγιάζεις το όνομα του Θεού.

«Ελθέτω η βασιλεία σου» (Λουκά 11/ια' 2). Τα Ευαγγέλια αναφέρονται στη βασιλεία του Θεού περισσότερο από 100 φορές: περίπου 40 φορές στο Λουκά, 50 στο Ματθαίο, 16 στο Μάρκο και 3 στο Ιωάννη. Αυτήν την βασιλεία ήρθε να αποκαλύψει και να εδραιώσει ο Ιησούς τόσο με την εγκαθίδρυση της παρούσας βασιλείας της χάρης όσο και με την μελλοντική βασιλεία της δόξας. Όσοι δεν μπουν στην πρώτη βασιλεία δεν μπορούν να μπουν στη δεύτερη, και επιθυμία του Σωτήρα είναι οι μαθητές Του να βιώνουν την βασιλεία της χάρης καθώς προσμένουν τη βασιλεία της δόξας.

«Γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών, και επί της γης» (Λουκά 11/ια' 2). Στον ουρανό αναγνωρίζεται και τιμάται το θέλημα του Θεού από όλους. Ο Ιησούς ελπίζει να συμβεί το ίδιο και στη γη. Το «επί γης» δεν αναφέρεται γενικά, αλλά συγκεκριμένα: Να γίνει το θέλημα του Θεού στη γη ξεκινώντας από εμάς – από τον καθένα μας προσωπικά.

ΣΚΕΨΗ: Γνωρίζετε τον Κύριο ή απλώς ξέρετε γι' Αυτόν; Πώς μπορεί η ζωή προσευχής να σας φέρει πιο κοντά Του;

Τετάρτη 13 Μαΐου

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ: ΜΕΡΟΣ Β'

«Τον άρτον ημών τον επιούσιον δίδε εις ημάς καθ' ημέραν» (Λουκά 11/α' 3). Στην προσευχή το αίτημα «δίδε», είτε βγαίνει από τα χείλη ενός εκατομμυριούχου είτε από τα χείλη ενός φτωχού, εκφράζει την εξάρτηση και την εμπιστοσύνη του ατόμου στον Θεό. Όλοι εξαρτόμαστε από τον Θεό, και το «δίδε» μας υποχρεώνει να αναγνωρίσουμε ότι ο Θεός είναι η πηγή όλων των αγαθών. Αυτός είναι ο Δημιουργός. «Εν Αυτώ ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν» (Πράξ. 17/ιζ' 28). «Ο Κύριος είναι ο Θεός· αυτός έκαμεν ημάς, και ουχί ημείς» (Ψαλμ. 100/ρ' 3).

Ο Θεός είναι ο Πατέρας που καλύπτει όλες μας τις ανάγκες. Υπό το φως αυτής της υπόσχεσης, ποια σπουδαία διαβεβαίωση βρίσκουμε στο Λουκά 11/α' 9-13;

.....
«Και συγχώρησον εις ημάς τας αμαρτίας ημών» (Λουκά 11/α' 4). Η συγχώρηση είναι η καρδιά του ευαγγελίου. Χωρίς τη συγχώρηση του Θεού δεν έχουμε σωτηρία: «Και εσάς, όντας νεκρούς εις τα αμαρτήματα... συνεζωποποίησε μετ' αυτού, συγχωρήσας εις εσάς πάντα τα πταιίσματα» (Κολ. 2/β' 13). Όσοι βίωσαν τη συγχώρηση του Θεού οφείλουν να συγχωρήσουν όποιον έσφαλλε σ' αυτούς. Η προσευχή «συγχώρησον εις ημάς τας αμαρτίας ημών, διότι και ημείς συγχωρούμεν» (Λουκά 11/α' 4) δεν σημαίνει ότι η συγχώρηση του Θεού εξαρτάται από τη δική μας συγχώρηση προς τους άλλους, αλλά ότι ως μαθητές πρέπει να διευρύνουμε τον κύκλο της χάρης και τους ελέους που δεχόμαστε από τον Θεό δίνοντας την αγάπη και τη συγχώρησή Του σε εκείνους που έσφαλλαν προς εμάς.

«Και μη φέρης ημάς εις πειρασμόν, αλλ' ελευθέρωσον ημάς» (Λουκά 11/α' 4). Δύο είναι τα σημεία που πρέπει να προσέξουμε: Πρώτον, ο πειρασμός δεν είναι αμαρτία. Από την ετυμολογία του όρου φαίνεται ότι είναι μία διαδικασία, και όχι το αποτέλεσμα. Η Αγία Γραφή δεν αντιμετωπίζει τον πειρασμό ως το τελικό αποτέλεσμα, αλλά ως τη μέθοδο, τη διαδικασία που θα φέρει ένα αποτέλεσμα. Αν και ο πειρασμός δεν είναι αμαρτία, όταν υποκύπτουμε σ' αυτόν αμαρτάνουμε. Δεύτερον, ο Θεός δεν είναι ο υποκινητής του πειρασμού (Ιακ. 1/α' 13). Μπορεί να επιτρέψει να έρθουν πειρασμοί, αλλά ο Θεός ποτέ δεν θα μας πειράξει για να μας ρίξει στην αμαρτία. Στο σημείο αυτό λοιπόν την προσευχής αναγνωρίζουμε ότι ο Θεός είναι η πηγή της απόλυτης δύναμης που θα μας βοηθήσει να αντισταθούμε στον πονηρό.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Λουκά 11/α' 1-4. Σκεφτείτε όλα τα θέματα που καλύπτουν αυτά τα εδάφια. Πώς μπορεί η εμπειρία σας σε κάθε θέμα από αυτά να εμπλουτιστεί και να εμβαθύνει μέσω της προσευχής;

Πέμπτη 14 Μαΐου

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Αφού τους έδειξε πώς να προσεύχονται, ο Ιησούς τόνισε στους μαθητές Του την ανάγκη για επιμονή μέσα από την παραβολή του φίλου σε ανάγκη (Λουκά 11/α' 5-13). Καθώς πλησίαζε στο τέλος της επίγειας διακονίας Του, θύμισε στους ακολούθους Του την ανάγκη για μεταμέλεια και ταπεινοφροσύνη στην προσευχή (Λουκά 18/ιη' 9-14). Και οι δύο αυτές παραβολές δείχνουν ότι η προσευχή δεν είναι μία θρησκευτική ρουτίνα, αλλά μία συνεχής συνομιλία, ένας συνεχής δρόμος και μία συνεχής ζωή με τον Πατέρα.

Διαβάστε Λουκά 11/α' 5-8. Ο Ιησούς είπε αυτήν την παραβολή για να ενθαρρύνει την επιμονή στην προσευχή. Η προσευχή δεν πρέπει να γίνει ρουτίνα. Αντιθέτως, πρέπει να είναι το θεμέλιο μίας απόλυτης και διαρκής σχέσης εξάρτησης με τον Θεό. Η προσευχή είναι η ανάσα της ψυχής – χωρίς αυτήν είμαστε πνευματικά νεκροί. Ο Ιησούς στην παραβολή Του μιλάει για κάποιον φίλο ο οποίος δεν θέλει να βοηθήσει ως φίλος. Οι συνεχείς παρακλήσεις του φίλου του για ψωμί, προκειμένου να καλύψει την έκτακτη επίσκεψη που δέχτηκε, είναι μάταιες. Στο τέλος όμως, ακόμη και αυτός, ενδίδει στα επίμονα χτυπήματα της πόρτας και στις εκκλήσεις του φίλου του. Πόσο μάλλον ο Θεός σε όσους επιμένουν στις προσευχές τους! Η επιμονή αυτή δεν έχει ως σκοπό να αλλάξουμε το θέλημα του Θεού, αλλά να ενδυναμώσουμε την εμπιστοσύνη μας σ' Αυτόν.

Διαβάστε Λουκά 18/ιη' 9-14. Ποιο σημαντικό μάθημα έχουμε εδώ για την προσευχή;

.....
Ο Φαρισαίος περίμενε από τον Θεό να τον επιδοκιμάσει λόγω των έργων του. Ο τελώνης αφέθηκε στο έλεος του Θεού παρακαλώντας για αποδοχή. Η αποδοχή του Θεού δεν έρχεται σε μας λόγω του ποιοι είμαστε, αλλά μέσω της χάρις. Μόνο όσοι είναι ταπεινοί και συντετριμμένοι στο πνεύμα θα λάβουν τη χάρη.

«Η πραότητα και η ταπεινοφροσύνη αποτελούν τους όρους για την επιτυχία και τη νίκη. Ένα στεφάνι δόξας περιμένει εκείνους που υποκλίνονται στα πόδια του σταυρού.» Ε. Χουάιτ, Π.Β. σ. 407.

ΣΚΕΨΗ: Εκείνοι που δεν γνωρίζουν τον Κύριο τείνουν να συγκρίνουν τον εαυτό τους με όσους είναι σε χειρότερη κατάσταση και έτσι αυταπατώνται ότι αυτοί είναι καλύτεροι. Γιατί αυτό είναι μία επικίνδυνη πνευματική απάτη; Τι σημασία έχει εάν κάποιος είναι χειρότερος από μας;

Παρασκευή 15 Μαΐου

Δύση ηλίου: 20:28'

Περαιτέρω μελέτη:

«Η ψυχή που στρέφεται στον Θεό για βοήθεια, υποστήριξη και δύναμη με καθημερινή, ένθερμη προσευχή, θα εμφορείται από ευγενείς επιδιώξεις, από σαφή αντίληψη της αλήθειας και του καθήκοντος, από αγνά κίνητρα πράξεων, και από μια συνεχή πείνα και δίψα για τη δικαιοσύνη. Διατηρώντας την επαφή με τον Θεό, θα μπορέσουμε να μεταδίδουμε στους άλλους με τους οποίους συναναστρεφόμαστε, το φως, την ειρήνη και τη ψυχική γαλήνη που βασιλεύουν στην καρδιά μας. Η δύναμη που αποκτάται με την προσευχή στον Θεό, σε συνδυασμό με την επίμονη προσπάθεια για την κατάρτιση του νου για ευθυκρισία και επιμέλεια, προετοιμάζει τον άνθρωπο για τα καθημερινά του καθήκοντα και διατηρεί το πνεύμα νηφάλιο κάτω από κάθε περίπτωση.» Ε. Χουάιτ, Ε.Ο.Ο. σ. 96.

«Με το να αποκαλούμε τον Θεό Πατέρα μας, αναγνωρίζουμε όλα Του τα πλάσματα για αδέρφια μας. Όλοι μας ανήκουμε στο μεγάλο σύμπλεγμα της ανθρωπότητας, όλοι μας είμαστε μέλη της ίδιας οικογένειας. Στις παρακλήσεις μας εκτός από τον εαυτό μας οφείλουμε να συμπεριλαμβανόμαστε και τους συνανθρώπους μας. Κανείς δεν προσεύχεται όπως πρέπει όταν ζητάει ευλογίες αποκλειστικά για τον εαυτό του.» σ. 119.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ο Λουκάς συνδέει τον Ιησού με το Άγιο Πνεύμα, στο ευαγγέλιο του. Στις Πράξεις των Αποστόλων, όπου έχουμε την έναρξη της Χριστιανικής εκκλησίας, η δύναμη του Αγίου Πνεύματος στην Χριστιανική κοινότητα, στις αποστολές και στις διακονίες, είναι αλήθεια ότι μόνο ο Λουκάς αναφέρεται στην εντολή του Ιησού προς τους μαθητές Του να μείνουν στην Ιερουσαλήμ «εωσού ενδυθήτε δύναμιν εξ ύψους» (Λουκά 24/κδ' 49), πριν πάνε στα πέρατα της γης για να κηρύξουν το μήνυμα του σταυρωμένου και αναστημένου Σωτήρα. Ο Λουκάς ξεκινάει το βιβλίο των Πράξεων με τον Ιησού να επαναλαμβάνει την υπόσχεση για Άγιο Πνεύμα (Πράξ. 1/α' 7,8) η οποία εκπληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξ. 2/β'). Τι μας δείχνουν όλα αυτά για τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος στη ζωή της εκκλησίας;
2. Με ποιον τρόπο η προσευχή δείχνει την αναγνώριση της εξάρτησης και της ανάγκης μας για τον Θεό; Διαβάστε Λουκά 18/ιη' 9. Σε ποιο βασικό πνευματικό πρόβλημα αναφέρθηκε ο Ιησούς με την παραβολή που ακολούθησε;